

тово, и да блядословува противъ Болгарско то правописаіе, не му прилича : защо Болгарскін незнае, голова та си еддамъ направилъ глава, показувае себе си, чи има малко мозгъ въ глава та си: Вѣдна Болгаріа! това е що казува общенародна та пословица — “ И решетарка та иска мужа си да причисли съ дванадесять тѣхъ. „ — Много знае малко незнае, приди приятелю! воскачнѣя сега долу, сега горѣ ще свѣзишъ, тая стара бунва ж, понеже има три крака, и зато му си закача въ брада та, и неможе да я поглоти.

Обаче вы мила приятели! стари те работи требува, драгин мои! да не ги оставами, и като драгоцѣнни требува да ги почитамы, и да ги имамы на честь, защо са наши, и да оставами то горѣречено Ігониано правило, кое то сичко то Болгарско общество не приима го, обаче стари те токмо баби, бакали те, и сѣкакви други лѣниви прияха го радостно, за да быдаты Болгарски сипсатели. И не е чудо да ся преириратъ ученны те за тая причина, и любословцы те, обаче е голѣмо чудо, защо то начнаха и они, кон то еддамъ знаять да пишаты за торговица та си, искаты да покажаты себе си, че нѣщо знааты. . . . Обаче добро бы было да не ся мѣшаты, и да даваты правокриво мѣстнѣ : защо само си свѣсоваты панталоны те за лудо. Вѣдна Болгаріа! ты мила си стигнала спорѣдъ Грецкій стихъ, кой то дума така : нога еднѣ стѣжоръ падне долу, сѣкой сѣче дре-